

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mráky ve věci žalobců: **a) Bytové družstvo Vršní 797**, Vršní 21, Praha 8, **b) Ing. R. R.**, **c) Společenství pro dům Praha 8**, Kobyliště náměstí 997/7, Kobyliště náměstí 7, Praha 8, všech zastoupených advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., Slavíkova 23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Kobyličky PD s. r. o.**, Walterovo náměstí 3, Praha 5, zastoupené advokátem Mgr. Tomášem Košuličem, Na Zátorce 1, Praha 1, proti rozhodnutí ze dne 15. 2. 2023, čj. MHMP 321131/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b) a c) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2023, čj. 11 A 71/2023 - 137,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ve věci jde o stavbu bytového domu. Žalobcům se nelíbí, že by v jejich sousedství měl namísto technického objektu stát bytový dům. Jejich spíše obecná argumentace jim však nemohla zajistit úspěch. Stavba bytového domu totiž byla povolena na základě podrobných odborných závěrů.

1. Popis věci

[2] Domy, které spravují žalobci a) a c) a v jednom z nich žalobce b) vlastní bytovou jednotku, se nacházejí v pražské čtvrti Kobyličky. Prostor mezi domy je zčásti obsazen zelení (pozemky vlastní různé subjekty), zčásti ho zabírá oplocená jednopodlažní stavba technické

infrastruktury. Stavbu a přilehlé pozemky vlastní osoba zúčastněná na řízení – developerská společnost.

[3] Stavební úřad městské části Praha 8 rozhodnutím z ledna 2020 společnosti jednak povolil odstranění stávajícího technického objektu (předávací teplovodní stanice), jednak schválil stavební záměr společnosti – stavbu pětipodlažního bytového domu, a krom toho povolil kácení dřevin. Žalobci (a další osoby) se proti tomu odvolali. Magistrát hlavního města Prahy změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že přidal některé podmínky; samotné schválení odstranění objektu a stavebního záměru pak potvrdil.

[4] Žalobci napadli rozhodnutí magistrátu žalobou. Městský soud v Praze ji zamítl. Proti rozsudku městského soudu podali žalobci společnou kasační stížnost (nyní tedy vystupují jako *stěžovatelé*).

2. Kasační řízení

2.1 Kasační stížnost

[5] Stěžovatelé považují rozsudek městského soudu za nedostatečně odůvodněný; k tomu rozsáhle citují z žaloby a uvádějí, že městský soud jejich žalobní námitky pominul, respektive se omezil jen na opakování tvrzení magistrátu. Městský soud si navíc od magistrátu vyžádal podklady, které stěžovatelé neměli k dispozici, stěžovatele s nimi nijak neseznámil (rozhodl ještě před domluveným datem nahlížení do spisu), a přesto jimi argumentoval v rozsudku. Konkrétně šlo o závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 8, oddělení dopravního rozvoje ze dne 20. 2. 2019 a o závazné stanovisko magistrátu, odboru dopravních agend ze dne 29. 4. 2019.

[6] *Shrnutí věcných námitek.* Věcně stěžovatelům v zásadě vadí už to, že se mezi jejich domy nachází technický objekt: tvrdí, že prostor mezi domy měl být podle původní urbanistické koncepce zaplněn zelení a že nebyl určen k zastavění. Stěžovatelům dále vadí, že plánovaný bytový dům je oproti stávajícímu technickému objektu vyšší, má rozměrnější půdorys a bude mnohem častěji dopravně obsluhován. Obávají se, že v průběhu jeho výstavby se zejména zvýší hluchnost v lokalitě a že bude poškozena vzduchotechnika krytu civilní obrany. Stěžovatelům také vadí, že kvůli výstavbě bytového domu budou pokáceny stromy.

[7] *Urbanistická nepřipustnost stavby.* Z územně analytických podkladů z roku 2010 plyne, že další rozvoj či zahuštění zástavby v lokalitě nejsou žádoucí. Územní plán označuje lokalitu za stabilizované území. Ve stabilizovaném území je možné jen zachovávat, dotvářet nebo obnovovat stávající urbanistickou strukturu. Je-li v prostoru technický objekt, neznamená to ještě, že je tam automaticky možné umístit bytový dům. Podstatná není ani zastavěnost prostoru v sousedním bloku domů (tento prostor je sice zdánlivě zrcadlový k projednávanému prostoru, ve skutečnosti je ale větší). Stavba bytového domu je podle stěžovatelů v rozporu s § 22 odst. 3 nařízení hlavního města Prahy č. 10/2016 (pražské stavební předpisy), protože není umístěna v souladu s otevřenou stavební čarou (tj. je umístěna ve vnitrobloku). Stavba technické infrastruktury má být odstraněna, proto volnou stavební čáru nezakládá. Nadto byla postavena v době, kdy pražské stavební předpisy

pokračování

neplatily, a nemá vazbu na okolní objekty (je určena k jinému účelu). Stavba bytového domu je dále v rozporu s § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů. Je totiž navržena ve výškové hladině IV (9–16 m), zatímco okolní zástavba je ve výškové hladině III (0–12 m). Městský soud argumentoval výškou obvodových linií střech v okolí, výšková hladina (regulovaná výška) však závisí na úrovni hlavní římsy (ta se nachází zpravidla níže než obvodová linie střechy).

[8] *Dopady stavby.* V důsledku dopravní obsluhy bytového domu bude hlukem a emisemi zatíženo území, které je už nyní hlukem a emisemi z dopravy zatíženo nadlimitně. Do nadlimitně zatíženého území proto nelze umisťovat žádné stavby, byť by hluk a znečištění ovzduší v oblasti zvyšovaly jen nepatrně. Nadto nepřekročení limitních hodnot ještě nutně neznamená, že navrhovaná stavba splňuje požadavek na zachování pohody bydlení (rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2009, čj. 6 As 38/2008 - 123). Nevhodné je napojení plánovaného bytového domu na pozemní komunikaci: výjezd od (příjezd do) domu kříží značně frekventovaný chodník a vzhledem k hustému provozu na přilehlé komunikaci v něm vozidla budou často na delší dobu zastavena. V současné době nadto právě z prostoru plánovaného výjezdu obyvatelé sousedního domu přistupují k popelnicovému stání. Stavba plánovaného bytového domu může také zhoršit průchodnost sacích otvorů vzduchotechniky krytu civilní obrany. Stavebník však má průchodnost otvorů změřit teprve po povolení stavby, přitom by se správně až na základě výsledku mělo rozhodovat o tom, zda stavba bude povolena.

[9] *Dopady výstavby.* Během samotné výstavby budou v lokalitě překračovány hlukové limity: budou užity stroje o hlučnosti 80–87 dB, limit je přitom 65 dB. Protihluková stěna o výšce 3 m neochrání obyvatele ve výše umístěných bytech. Správní orgány ani městský soud neměly nekriticky spoléhat na vypracovanou hlukovou studii (rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2015, čj. 8 As 41/2014-40). Městský soud měl dále přihlédnout k tomu, že při zahájení stavebních prací byly zcela zničeny sací otvory krytu civilní obrany. Konečně kácení dřevin bylo povoleno v rozporu se zákonem; kácení nelze odůvodnit tím, že se jedná o vysoce urbanizované prostředí a že v Praze není dostatek bytů.

2.2 Vyjádření magistrátu a osoby zúčastněné na řízení

[10] Magistrát ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že městský soud nebyl povinen reagovat na každou jednotlivou žalobní námitku. Postavil proti nim ucelenou argumentaci a na rozhodnutí magistrátu v ní odkazoval, protože stěžovatelé v žalobě uplatnili shodné námitky jako v odvolacím řízení.

[11] Územně analytické podklady z roku 2010 nejsou podstatné, rozhodný je územní plán ve znění aktualizace z roku 2020. Ve sporném prostoru nikdy nebyla vnitrobloková zeleň (technický objekt byl postaven současně s okolními domy), dotčené pozemky podle územního plánu nemají být veřejně přístupné a zelené. V protějším, zrcadlovém prostoru byl od počátku výstavby umístěn bytový dům, ve sporném prostoru pak technický objekt; to nasvědčuje tomu, že oba prostory byly určeny k zastavění. V lokalitě je stavební čára volná; ta umožňuje zástavbě libovolně ustupovat. Plánovaný bytový dům je z hlediska výšky v souladu s příslušnými předpisy.

[12] Automobilová doprava související s plánovaným bytovým domem nepřekročí rezervu hygienického limitu stanovenou pro tzv. starou hlukovou zátěž. Ohledně znečištění ovzduší stěžovatelé nic konkrétního netvrdí (neuvádějí přesné údaje). Dopravní napojení plánovaného bytového domu je v souladu s pražskými stavebními předpisy a magistrátní odbor dopravních agend ho povolil (rozhodnutím ze dne 27. 2. 2019); nadto každý chodníkový přejezd nutně představuje určitou bariéru pěšího provozu. Z chodníkového přejezdu budou dostupné i popelnice.

[13] K procesu výstavby magistrát uvádí, že opatření minimalizující prašnost, hlučnost a vibrace stanovil už stavební úřad; tato problematika pak byla opakovaně řešena v reakci na obecnější námitku týkající se ohrožení pohody bydlení. Poškozené části nasávacích otvorů civilního krytu stavebník opravil, jejich poškození nemůže mít vliv na povolení stavby. Stromy už byly pokáceny, nejednalo se o perspektivní (odborně ošetřované) dřeviny a na dotčené pozemky podle územního plánu nedopadá zvýšená ochrana zeleně.

[14] Osoba zúčastněná na řízení (developerská společnost) k věci uvedla, že plánovaný bytový dům z hlediska hmoty, tvaru, výšky a umístění (natočení) respektuje okolní zástavbu. Urbanistickou strukturu v oblasti nerozbíjí, jen zahušťuje, což je podle obecné koncepce rozvoje města žádoucí. Co se týče výškové hladiny, developer na komentovaných nákresech ukazuje, že plánovaný bytový dům nepřesahuje hladinu IV, a že některé domy ve vzdálenějším okolí ji naopak přesahují. Další vizualizací pak developer dokládá, že plánovaný bytový dům do okolí urbanisticky zapadá. Ohledně dalších kasačních námitek developer odkazuje na vydaná závazná stanoviska a pořízené studie. Zdůrazňuje také, že závazná stanoviska byla podkladem správních rozhodnutí, stěžovatelé se tedy mohli seznámit i s těmi, které si vyžádal městský soud.

2.3 Reakce stěžovatelů

[15] Stěžovatelé na vyjádření magistrátu a developerské společnosti reagovali zejména opakováním svých kasačních námitek. Nově uvedli následující tvrzení. Závazná stanoviska, která si městský soud vyžádal, nebyla součástí správního spisu (proto si je ostatně soud musel vyžádat zvlášť). To, co za cenný urbanistický soubor považoval územní plán z roku 2010, je nutně cenným souborem dodnes. Při použití korekce pro tzv. starou hlukovou zátěž, i kdyby se snad v lokalitě uplatnila, je lokalita hlukem zatížena nadlimitně. Přístup k popelnicím je v podmínkách povolení zajištěn po dobu výstavby, nikoli i pro dobu poté. Poškozené otvory krytu civilní obrany nebyly opraveny (jen osazeny odpadovou trubicí). Z hlediska § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny není podstatné, že na sporný prostor nedopadá zvýšená ochrana zeleně.

3. Právní hodnocení

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Rozsudek městského soudu je srozumitelný a dostatečně odůvodněný, a tedy přezkoumatelný. Městský soud reaguje na všechny žalobní body. Ty se do značné míry shodují s kasačními námitkami; proto se NSS k dostatečnosti důvodů napadeného rozsudku podrobněji vyjadřuje při vypořádávání jednotlivých kasačních námitek.

pokračování

[18] Řízení před městským soudem nebylo ani zatíženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Je pravda, že si městský soud vyžádal a) závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 8, oddělení dopravního rozvoje ze dne 20. 2. 2019; b) závazné stanovisko magistrátu, odboru dopravních agend ze dne 29. 4. 2019. Je také pravda, že tato stanoviska nebyla součástí správního spisu. Stěžovatelé na ně však v žalobě odkázali, aniž tvrdili, že neměli možnost se s nimi seznámit. Obě vyžádaná závazná stanoviska byla nadto na základě odvolacích tvrzení některých ze stěžovatelů přezkoumána [stanovisko a) bylo změněno závazným stanoviskem magistrátního odboru pozemních komunikací a drah ze dne 19. 8. 2020; stanovisko b) bylo potvrzeno závazným stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 20. 7. 2020]. Městský soud v rozsudku neodkázal jen na vyžádaná stanoviska (nezařazená do správního spisu), ale především na stanoviska „přezkumná“ (bod 126 rozsudku); ta se ve správním spise nacházejí (spis magistrátu, dokumenty s pořadovými čísly 13 a 15) a zástupce stěžovatelů se s nimi seznámil (při nahlížení do spisu dne 23. 9. 2020; později byli stěžovatelé také několikrát vyzváni, aby se seznámili s podklady pro vydání rozhodnutí). Městský soud tedy nechyboval tím, že stěžovatele před svým rozhodnutím neseznámil s vyžádanými stanovisky.

[19] Stěžovatelům vadí, že by přítomnost technického objektu ve sporném prostoru (který stěžovatelé nazývají vnitroblokem) měla zakládat jakýkoli „precedent“. Stavební úřad, magistrát ani městský soud však netvrdí, že ve sporném prostoru lze postavit bytový dům jen proto, že se tam nyní nachází technický objekt, jehož zbourání vytvoří bytovému domu místo. Dostatečným argumentem pro ně není ani existující bytový dům v „zrcadlové“ oblasti (ležící na protější, tj. západní straně ulice Hornátecké). Rozhodnutí, která výstavbu bytového domu ve sporném prostoru umožňují, jsou založena na podrobném odborném zkoumání toho, zda a za jakých podmínek je výstavba možná s ohledem na celou řadu příslušných předpisů. Stěžovatelé zpochybňují tato podrobná odborná posouzení jen na základě svých úvah, které jsou co do konkrétnosti a odbornosti spíše volnější (a nepříliš přehledně strukturované). Proto nemohou uspět.

3.1 Urbanistická (ne)přípustnost stavby

[20] Městský soud podle stěžovatelů nedostatečně odůvodnil vypořádání žalobní námitky, že sporný prostor je podle územního plánu stabilizovaným územím, a nelze tam tedy postavit bytový dům namísto technického objektu.

[21] To není pravda. Městský soud stěžovatelům srozumitelně vysvětlil, že zařazení sporného prostoru do (*zastavitelného, pozn. NSS*) stabilizovaného území nebrání výstavbě bytového domu namísto technického objektu; jen to znamená, že stavební činnost nesmí být rozsáhlá a plánovaný bytový dům musí být v souladu se stávající urbanistickou strukturou. Tyto podmínky jsou podle stavebního úřadu i magistrátu splněny; městský soud pak odůvodnil, proč podle něj úvaha správních orgánů není svévolná ani nedostatečně odůvodněná (body 66 až 77 rozsudku).

[22] NSS připomíná, že městský soud nemohl sám hodnotit, zda je plánovaná stavba v souladu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby (a tedy zda je v souladu s regulací stabilizovaného území obsaženou v územním plánu). Tato otázka je

totiž ryze odborná a spadá do úvahy stavebního úřadu a magistrátu. Úkolem městského soudu bylo (jen) zjistit, zda magistrát nepřekročil meze této úvahy a zda ji řádně odůvodnil (rozsudky NSS ze dne 13. 8. 2014, čj. 2 As 91/2014 - 36; a ze dne 5. 6. 2014, čj. 9 As 95/2012 - 131, body 34 a 35). Tento svůj úkol městský soud splnil a řádně odůvodnil svůj závěr, že magistrát o souladu plánovaného bytového domu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolí řádně uvážil a svou úvahu srozumitelně vysvětlil (z urbanistického hlediska byl sporný prostor od počátku určen k zastavění, navrhovaná budova se architektonicky nevymyká – její tvar vychází z rovných linií a hmotově a výškou je budova srovnatelná s okolními). Městský soud se vypořádal i s odkazem stěžovatelů na územně analytické podklady z roku 2010: tento odkaz je nepřipadný, v projednávané věci byla podstatná jiná verze (aktualizace) podkladů.

[23] Městský soud podle stěžovatelů chybně zhodnotil žalobní námitku, že stavební záměr developera není umístěn v souladu se stavební čarou, což porušuje § 22 odst. 3 pražských stavebních předpisů (*v důsledku účinnosti nového stavebního zákona z roku 2021 je toto nařízení hlavního města Prahy nyní už zrušeno*).

[24] To není pravda. Městský soud srozumitelně vysvětlil, že v dotčené lokalitě nelze jednoznačně stavební čáru odvodit, proto se stavební čára považuje za stavební čáru volnou, tedy takovou, která umožňuje nejširší škálu způsobů umístění stavby (body 81 až 86 rozsudku). Městský soud také připomněl, že cílem zavedení regulativu stavební čáry je určit základní pravidla prostorového uspořádání zástavby – a pokud už na místě plánovaného bytového domu stavba je, nemohou být pro danou lokalitu pravidla jejího uspořádání určena tak, aby její umístění vylučovala (bod 87 rozsudku). NSS nemá hodnocení městského soudu co vytknout; naopak sám už v minulosti řekl, že při určování typu stavební čáry je třeba přihlížet také k poloze stavby, která je odstraňována v souvislosti s povolovanou výstavbou (rozsudek ze dne 23. 3. 2023, čj. 1 As 238/2022 - 46, body 23 a 29; v té věci byl menší rodinný dům nahrazován větším, jde tedy o srovnatelnou situaci).

[25] Městský soud podle stěžovatelů chybně vypořádal žalobní námitku, že je stavební záměr v rozporu s § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů, protože plánovaný bytový dům přesahuje výšku okolních staveb. Při určení, že okolní zástavba spadá do hladiny IV, prý městský soud mylně vyšel z územně analytických podkladů, které uvádějí výšku *obvodových linií střech*. Přitom měl sledovat výšku po *hlavní římsu*.

[26] To není pravda. Nejprve je třeba uvést, že úkolem městského soudu nebylo výšku okolní zástavby zjišťovat a vhodnost výšky plánovaného bytového domu hodnotit (jde totiž o odborné otázky) – jen v tomto směru posoudit úvahu magistrátu. Pokud městský soud odkázal ve shodě s magistrátem na údaj o obvodových liniích střech obsažený v územně analytických podkladech, chybu neudělal. Hlavní římsou se podle pražských stavebních předpisů rozumí průnik vnějšího líce obvodové stěny a horní hrany střešní krytiny. S pojmem „obvodová linie střechy“ předpisy nepracují; pracují s ním jen územně analytické podklady, a to s odkazem právě na regulaci výškovými hladinami v pražských stavebních předpisech. Je tedy zřejmé, že za tímto účelem (určení výškové hladiny stávající zástavby) byly územně analytické podklady vypracovány (a jsou takto používány – rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2023, čj. 5 As 25/2021 - 174, bod 53). A je-li v nich okolní zástavba ve výškové hladině IV a tvrdí-li sami stěžovatelé v kasační stížnosti, že plánovaný bytový dům spadá

pokračování

do hladiny IV, kasační námitka poukazující na překročení výškového omezení nemůže být důvodná.

3.2 Dopady stavby na její okolí

[27] Městský soud podle stěžovatelů nedostatečně vypořádal žalobní námitku, že do nadlimitně zatíženého území už nelze umisťovat žádné stavby, byť by hluk a znečištění ovzduší v oblasti zvyšovaly jen nepatrně. Nadto v rozporu s judikaturou (6 As 38/2008) učinil městský soud závěr o tom, že provoz stavby neohrozí pohodu bydlení, jen na základě toho, že nebudou překročeny stanovené limity jejího zatížení.

[28] To není pravda. Městský soud zdůraznil (v bodu 97), že podle akustické studie (kterou stěžovatelé nezpochybnili) se hladina hluku vůbec nezvýší (tedy ani nepatrně; proto ve věci nelze použít závěry rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2012, čj. 1 As 135/2011-246 – tehdy akustická studie uváděla nepatrný nárůst, viz bod 37 rozsudku). Městský soud také vysvětlil (v bodu 99), že v souvislosti s plánovaným bytovým domem se v oblasti sice budou pohybovat vozidla jeho obyvatel, ta se ale stanou součástí už nyní hustého (kapacitně naplněného) provozu a hluk nezvýší (zjednodušeně řečeno: „cizí“ auto bude v koloně nahrazeno „místním“ autem, hluk kolony tedy zůstane stejný). Obdobně městský soud argumentoval i ve vztahu ke znečištění ovzduší (body 101 až 105); zejména zdůraznil, že podle rozptylové studie (kterou stěžovatelé nezpochybnili) není imisní příspěvek plánovaného bytového domu vůbec měřitelný. NSS nemá městskému soudu co vytknout; může snad jen dodat, že v dotčené lokalitě není prostor pro rozsáhlou výstavbu (ostatně proto se tu musí nejdříve bourat, aby se mohlo stavět). Obava z postupného zvyšování imisí v důsledku další a další výstavby tak není namístě.

[29] Konečně při posuzování (ne)narušení pohody bydlení se městský soud nespokojil jen s tím, že v oblasti nebudou překročeny hygienické limity. Sám připomněl (v bodu 107), že (ne)narušení pohody bydlení je třeba zkoumat z širšího hlediska, a přihlásil se k závěrům rozsudku ve věci 6 As 38/2008. Zároveň však správně odkázal (v bodu 108) na celou řadu dalších rozhodnutí NSS, podle kterých nelze bez zvláštního a náležitě prokázaného důvodu uspět s tvrzením, že imise nepřekračující veřejným právem stanovené limity jsou nepřiměřené místním poměrům. Takový důvod (zvláštní a náležitě prokázaný) stěžovatelé neuvedli, naopak z odborných studií předložených stavebníkem vyplývá, že pohodu bydlení v dotčené oblasti stavba nenaruší.

[30] Městský soud podle stěžovatelů nevypořádal žalobní námitku, že křížení příjezdu k plánovanému bytovému domu s chodníkem je nevhodné, a magistrát ani žádné závazné stanovisko se touto otázkou nezabývaly. Městský soud prý jen odkázal na stanoviska, která však tuto otázku ve skutečnosti neřeší.

[31] To je zčásti pravda. Závěr městského soudu, že byl prokázán soulad s požadavky na vyhovující napojení na pozemní komunikaci (bod 129), je však správný; proto NSS kasačně nezasahuje a argumentaci městského soudu jen doplňuje (usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS, bod 74).

[32] Stěžovatelé se obávají, že v místě výjezdu z plánovaného bytového domu (a příjezdu k němu) bude docházet ke střetu vozidel a chodců, protože připojení na pozemní komunikaci je řešeno tzv. chodníkovým přejezdem. Magistrát se jejich obavy snažil rozptýlit odkazem na:

- a) závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 8 ze dne 20. 2. 2019, změněné závazným stanoviskem magistrátu ze dne 19. 8. 2020;
- b) rozhodnutí magistrátu ze dne 27. 2. 2019;
- c) závazné stanovisko magistrátu ze dne 29. 4. 2019, potvrzené závazným stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 20. 7. 2020;
- d) závazné stanovisko magistrátu ze dne 3. 2. 2021, potvrzené závazným stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 14. 10. 2021.

[33] Městský soud pak stěžovatele odkazoval na dokumenty právě uvedené pod písm. a), c) a d) [z nichž ten poslední – vydaný magistrátem – nahradil rozhodnutí uvedené pod písm. b)]. Magistrát i městský soud ze zmíněných dokumentů vyvozovaly, že otázka bezpečného pohybu chodců byla řešena dostatečně.

[34] NSS však rozumí pochybnostem stěžovatelů; ty mohou být důsledkem toho, že:

- dokument a) ve změněné verzi stanovil už jen podmínky pro dobu výstavby bytového domu (mj. zachování trasy pěších);
- dokument b) sice povolil připojení plánovaného bytového domu na pozemní komunikaci (ulici Pod Sídlištěm), ale jeho platnost byla omezena datem 27. 2. 2021 (neplatil tedy v den, kdy magistrát vydal rozhodnutí napadené u městského soudu);
- dokument c) stanovil jen podmínky pro dobu výstavby bytového domu (mj. zachování trasy pěších);
- dokument d) byl vydán až v průběhu odvolacího řízení; ministerstvo se při jeho přezkumu odmítlo zabývat otázkou chodníků, protože ty nespádají do působnosti magistrátu (jehož závazné stanovisko ministerstvo přezkoumávalo).

Z pohledu stěžovatelů tedy nikdo neřešil chodník (bezpečnost osob na něm) mimo dobu výstavby plánovaného bytového domu. Pro věc je však zásadní, že tu nejde o *chodník*, ale o *připojení* k pozemní komunikaci (místní komunikaci I. třídy – ulici Pod Sídlištěm) formou chodníkového přejezdu.

[35] V rozhodném období povoloval připojení nemovitosti k pozemní komunikaci silniční správní úřad; případně, pokud se ve věci vedlo společné (územní a stavební) řízení, se tento úřad k věci vyjadřoval skrze závazné stanovisko (§ 10 odst. 4 a 5 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění do 31. 12. 2023). Příslušným silničním správním úřadem zde byl magistrát (*jen pokud by šlo o místní komunikaci II., III. nebo IV. třídy, byl by podle pražského statutu příslušný úřad městské části*). Magistrát připojení před zahájením společného řízení povolil. Po uplynutí platnosti povolení vydal magistrát souhlasné závazné stanovisko. Jak rozhodnutí stavebního úřadu, tak i rozhodnutí o odvolání je tedy založeno na odborném závěru, že napojení plánovaného bytového domu na veřejnou dopravní infrastrukturu je vyhovující (§ 94o zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon).

pokračování

[36] Ostatně není pravda, že se rozhodnutí magistrátu, napadené u městského soudu, otázkou bezpečnosti chodců nezabývá. Přímou v doplněné podmínce 26 rozhodnutí (na str. 4) uvádí, že připojení nemovitosti bude provedeno mj. podle výkresu D.1.7 a v souladu s § 12 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích. Ve zmíněném ustanovení jsou uvedeny podmínky zřízení připojení k místní komunikaci, tam odkazované normy ČSN je pak dopodrobna rozvádějí. Ze zmíněného výkresu je pak zřejmé, že k plánovanému bytovému domu budou vozidla vjíždět sjezdem, který bude od nájezdu oddělen (bude mezi nimi mezera v zájmu zachování uliční vpusti), vjezd i výjezd budou umožněny jen v pravém oblouku a po okrajích chodníku budou bezpečnostní (varovné) pásy. NSS k tomu ještě podotýká, že řešení formou chodníkového přejezdu je pro chodce nejpříznivější – chodník se totiž připojením nijak nepřerušuje, a „práva“ chodců vyplývající z pravidel silničního provozu jsou tedy zachována [řidič nesmí ohrozit chodce při odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci, ani při vjíždění na pozemní komunikaci – § 5 odst. 2 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu].

[37] Městský soud podle stěžovatelů neodůvodnil vypořádání žalobní námitky, že vlivem připojení plánovaného bytového domu na pozemní komunikaci přijdou obyvatelé sousedního domu o možnost přistupovat k popelnicovému stání.

[38] To není pravda. Městský soud se k námitce vyjádřil (v bodu 139). Zejména podotkl, že mu není zřejmé, proč by popelnice nemohly být umístěny jinde, respektive proč byly umístěny právě k místu stávajícího komunikačního připojení technického objektu. Podrobněji se městský soud nevyjadřoval, protože neměl k čemu – stěžovatelé neuvedli, z čeho dovozují, že vlastníci jednotek v dotčeném domě mají právo umisťovat popelnice tak, aby k nim mohli přistupovat jen z cizího pozemku.

[39] Městský soud podle stěžovatelů nevypořádal žalobní námitku, že stavba plánovaného bytového domu neměla být povolena, pokud předtím nebyla změřena průchodnost sacích otvorů vzduchotechniky krytu civilní obrany.

[40] To není pravda. Městský soud (v bodech 137 a 138) vysvětlil, že se plánovaný bytový dům s krytem civilní obrany prostorově nestřetává. Proto nebylo potřeba zjišťovat, zda dům ovlivní otvory patřící ke krytu. K ohrožení krytu (sacích otvorů jeho vzduchotechniky) může dojít jen při odstraňování technického objektu a při výstavbě bytového domu. Proto je změření průchodnosti otvorů a doložení, že byla zachována, vyžadováno před zahájením a po ukončení stavebních prací.

3.3 Dopady výstavby na její okolí

[41] Městský soud podle stěžovatelů nedostatečně vypořádal žalobní námitku, že během výstavby budou v lokalitě překračovány hlukové limity. Nevysvětlil totiž, jak může být dodržen limit 65 dB, budou-li při výstavě používány stroje o hlučnosti 80–87 dB, a jak protihluková stěna o výšce 3 m ochrání obyvatele ve výšce umístěných bytů. Nadto se v rozporu s judikaturou (8 As 41/2014) spolehl na akustickou studii předloženou stavebníkem (developerskou společností).

[42] To není pravda. Městský soud vysvětlil, že i při používání hlučných strojů bude hygienické hlukové omezení dodrženo právě díky protihlukové stěně (body 132 až 134). Její účinky odborně odhadla akustická studie. Způsob vypracování studie stěžovatelé nezpochybnili (a výhrady k ní neměla ani závazná stanoviska, která se otázkou hlučnosti výstavby zabývala), proto z jejích závěrů správní orgány i městský soud vycházely. Odkaz na rozsudek ve věci 8 As 41/2014 stěžovatelům nepomůže. NSS tehdy řekl, že se stavební úřad musí vypořádat s řádně vznesenými námitkami – a že je nepřijatelné, aby rozpory mezi účastníky vyřešil tak, že plně přijme stanovisko žadatele (bod 23 rozsudku). V projednávané věci se však správní orgány nespokojily jen s odkazem na akustickou studii předloženou developerem, ale vysvětlily také, proč s jejími závěry souhlasí (způsob vypracování studie nezavdává pochybnosti o její odbornosti a správnosti, stěžovatelé metodologii studie ani její vstupní údaje nenapadli).

[43] Městský soud měl podle stěžovatelů vzít při svém rozhodování v úvahu, že při zahájení stavebních prací (odstraňování plotu okolo technického objektu) byly poničeny sací otvory krytu civilní obrany.

[44] To není pravda. Městský soud to udělat nemohl, protože podle zákona musel při přezkoumání rozhodnutí magistrátu vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování magistrátu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nadto sama skutečnost, že kryt byl poškozen, neznamená, že poškození bylo nevyhnutelné, tedy že magistrát měl rozhodnout jinak. Nedodržení podmínek stanovených rozhodnutími správních orgánů nic nevypovídá o správnosti rozhodnutí.

[45] Konečně městský soud podle stěžovatelů chybně vypořádal žalobní námitku, že kácení dřevin bylo povoleno v rozporu se zákonem.

[46] To není pravda. Podle zákona lze kácení povolit ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin (§ 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny). Podrobnější podmínky právní předpisy neobsahují. Správní orgány tedy mají prostor o věci uvážit (rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, čj. 4 As 10/2007 - 109). Úkolem správního soudu pak je zhodnotit, zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda není svévolné a zda je řádně vysvětlené (odůvodněné). Tento svůj úkol městský soud splnil (viz bod 119 rozsudku). NSS s jeho závěrem souhlasí; na úvahách orgánů ochrany přírody a krajiny není nic extrémního, svévolného či nelogického. Kácení bylo povoleno především proto, že kácené dřeviny jsou nezdravé, nejsou z hlediska společenstva klíčové ani dominantní a budou (kus za kus) nahrazeny novými.

4. Závěrečné shrnutí a náklady řízení

[47] NSS shrnuje, že kasační námitky stěžovatelů jsou nedůvodné. Městský soud své rozhodnutí dostatečně a srozumitelně odůvodnil, při vypořádání žalobních bodů postupoval v souladu s právními předpisy a ve shodě se související judikaturou.

[48] Stěžovatelé se svými námitkami neuspěli, a NSS proto jejich kasační stížnost zamítl. Neúspěšní stěžovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti;

pokračování

magistrátu nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti. Osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem; to ale v této věci nenastalo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu